

Η απάτη για την Ε.Ε.

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Η καταστροφή των λαϊκών στρωμάτων στην Κύπρο που μόλις ξεκίνησε — ενώ η καταστροφή των αντίστοιχων στρωμάτων στην Ελλάδα εντείνεται — θα ήταν ανέφικτη, εάν δεν υπήρχε μια μαζική εξαπάτηση (εσκεμμένη ή μη) για τις πραγματικές αιτίες της και τον τρόπο εξόδου από αυτή. Και αυτό, γιατί και στις δύο περιπτώσεις, το δίλημμα που έβαλαν οι ξένες και ντόπιες ελίτ, το δέχτηκαν, ρητά ή σιωπηρά, όχι μόνο τα πολιτικά κόμματα που τις εκπροσωπούν («μνημονιακά»), αλλά και τα κόμματα και οργανώσεις που υποτίθεται εκπροσωπούν τα λαϊκά στρώματα («αντιμνημονιακά» κ.λπ.) — εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις που απορρίπτουν μεν αυτό το ψευτοδίλημμα αλλά υιοθετούν συγχρόνως πολιτικές λύσεις που καταδικάζουν τα στρώματα αυτά στην επ' αόριστο αναμονή για τη λαϊκή εξουσία. Κατά τη γνώμη μου, αυτή η μαζική εξαπάτηση είναι η βασική αιτία που δημιούργησε μια απίστευτη σύγχυση στα στρώματα αυτά, τα οποία δεν βλέπουν πια για ποιο πραγματοποιήσιμο στόχο να παλέψουν για να βγουν από την καταστροφική κρίση. Έτσι, ο καθημερινός αγώνας για την επιβίωση στον οποίο έχουν καταδικάσει τα λαϊκά στρώματα οι ελίτ σήμερα, σε συνδυασμό με τη σύγχυση, έχουν οδηγήσει σε μια πρωτόγνωρη παραίτηση μπροστά στην μαζική επίθεση που αντιμετωπίζουν, η οποία εντείνεται όσο ολοκληρώνεται η διαδικασία της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Το ψευτοδίλημμα που έβαζαν οι ελίτ στα λαϊκά στρώματα, τόσο στην Ελλάδα πριν τρία χρόνια, όσο και στην Κύπρο σήμερα, είναι το εξής: άτακτη χρεοκοπία και οικονομική (αν όχι και εθνική) καταστροφή ή μια επώδυνη «λύση» που θα αποτρέψει την καταστροφή. Στην πραγματικότητα βέβαια τα λαϊκά στρώματα ήδη ζουν μια οικονομική καταστροφή, έστω και αν η χρεοκοπία τους δεν είναι «άτακτη» αλλά πολύ «τακτική», αφού ξέρουν εκ των προτέρων πότε και πώς θα χάσουν το μισό εισόδημα ή την σύνταξή τους, ή τη δουλειά και τη στέγη τους, ή κάθε πραγματική ιατρική περίθαλψη και εκπαίδευση, ενώ άλλοι διερωτώνται εάν αξίζει μια πανάθλια ζωή που τους καταστρέφει κάθε ελπίδα. Όσον αφορά τον κίνδυνο εθνικής καταστροφής, φαίνεται κάποιιοι ξέχασαν ότι Ελλάδα και Κύπρος ανήκαν στη Δύση τον καιρό του Αττίλα!

Και είναι ψευτοδίλημμα, γιατί βασίζεται σε μια μεγάλη απάτη: ότι δεν υπάρχει ζωή παρά μόνο μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, ή γενικότερα μέσα στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Όμως, πριν μόλις 40 χρόνια, ο κάθε λαός είχε πολύ μεγαλύτερη δυνατότητα από σήμερα (όχι βέβαια πλήρη δυνατότητα που είναι αδύνατη μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα οικονομίας της αγοράς) να ελέγχει τι και πώς και για ποιον παράγει και αν θα έχει κοινωνικές υπηρεσίες που καλύπτουν βασικές ανάγκες για όλους,

και όχι μόνο για τους προνομιούχους. Σήμερα, είναι η παγκόσμια αγορά που δίνει απαντήσεις σε αυτά τα κρίσιμα ερωτήματα για τη ζωή μας: δηλαδή, βασικά, μερικές εκατοντάδες πολυεθνικές επιχειρήσεις που ελέγχουν το παγκόσμιο εμπόριο, τις επενδύσεις και την παραγωγή, έχουν επιβάλλει το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών εμπορευμάτων και κεφαλαίου (με αποτέλεσμα τις χρηματοπιστωτικές κρίσεις) και τη Κινεζοποίηση της εργασίας (που την βαφτίζουν «ελαστικοποίηση»). Όμως, ούτε η Ελληνική ούτε η Κυπριακή οικονομία ήταν έτσι παρασιτικές, όπως σήμερα, πριν την ενσωμάτωση τους στη παγκοσμιοποιημένη αγορά και την ΕΕ.

Αυτό σημαίνει ότι εάν ένας λαός δεν έχει τη δύναμη να αποκοπεί από τη ραγδαία παγκοσμιοποιούμενη αγορά, ξεπερνώντας τις ελίτ του που βολεύονται μέσα σε αυτήν, και να στηριχτεί στις δικές του και μόνο δυνάμεις για να δώσει τις βασικές απαντήσεις στα παραπάνω ερωτήματα, τότε θα χάσει τελικά κάθε οικονομική και εθνική κυριαρχία. Και αυτό, γιατί εκτός από τα μητροπολιτικά κέντρα που είναι τα μόνα που βρίσκονται σε σχέσεις πραγματικής αλληλεξάρτησης μεταξύ τους, εφόσον εκεί εδράζονται οι μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις, οι υπόλοιπες χώρες και λαοί έχουν καταδικαστεί στη θέση των τυπικών ή άτυπων προτεκτοράτων.¹ Ο Ισραηλινός πρόεδρος Περές περιέγραψε γραφικότητα πριν λίγες εβδομάδες, καταχειροκροτούμενος από το Ευρω-κοινοβούλιο, πώς θα λειτουργεί η παγκοσμιοποιημένη οικονομία που θα διαχειρίζεται μια παγκόσμια διακυβέρνηση (δηλ. η υπερεθνική ελίτ). Την ίδια στιγμή βεβαία κάποιοι παλαιολιθικοί «Μαρξιστές», οι οποίοι προφανώς ζουν κάπου στις αρχές του περασμένου αιώνα, μιλούν ακόμη για «ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις», μην έχοντας πάρει είδηση ότι σήμερα η βασική σύγκρουση είναι μεταξύ θυτών και θυμάτων της παγκοσμιοποίησης, σε Βορρά και Νότο!

Τέλος υπάρχουν και αυτοί στην «Αριστερά» που όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν το ψευτοδίλημμα, αλλά και εξαπατούν συνειδητά ότι είναι δυνατή μια «άλλη» πολιτική που θα μπορούσαν να επιβάλουν στην «κακή» Μερκελ οι σοσιαλιστές μαζί με τους λαούς του Νότου. Προφανώς, «δεν είδαν» ότι στη καταστροφή της Κύπρου συνέβαλαν αποφασιστικά οι σοσιαλιστές, Οικολόγοι κ.λπ. του Βορρά, σε αγαστή σύμπτωση με τους εκπρόσωπους του Νότου! Τέλος, όσον αφορά στην αποπροσανατολιστική θέση τμήματος της Αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΠΑΜ, ΕΛΕ, Αλαβάνος, Λαπαβίτσας, Βατικιώτης κ.α.) για έξοδο μόνο από το Ευρώ αλλά όχι και από την ΕΕ, αντικειμενικά, δεν είναι παρά άλλη μια απόπειρα εξαπάτησης των λαϊκών στρωμάτων, αφού το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών επιβλήθηκαν από την ίδια την ΕΕ. Η έξοδος επομένως από το Ευρώ, χωρίς παράλληλη μονομερή έξοδο από την ΕΕ, θα ήταν καταστροφική τόσο βραχυπρόθεσμα, αφού δεν θα επέτρεπε τις απαιτούμενες αλλαγές για ριζική οικονομική αναδιάρθρωση, όσο και μακροπρόθεσμα αφού θα απέκλειε την οικονομική αυτοδυναμία — δηλαδή την προϋπόθεση ανεξάρτησης από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση.

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_03_31.html

¹ Βλ. Η Ελλάδα ως προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ (Γόρδιος, 2010)